

Sygn. akt VIII U 1190/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 marca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpoznaniu wniosku z dnia 27.12 2019 r. odmówił Z. N. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 5 marca 2020 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/decyzja - k. 10 akt ZUS/

Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony podnosząc, że organ rentowy bezpodstawnie odmówił mu prawa do renty socjalnej.

/ odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 18/

W piśmie z dnia 20.01.2021 r pełnomocnik ubezpieczonego z urzędu wniósł o przyznanie kosztów pełnomocnika z urzędu w wysokości 150% stawki.

/pismo – k. 60/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. N. urodził się (...) Posiada wykształcenie zawodowe – w zawodzie piekarz, okresowo był zatrudniony w piekarni, a także jako pompier na stacji paliw./bezsporne/

Wnioskodawca w dniu 27 grudnia 2019 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej.

/wniosek – k. 1-2 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik orzeczeniem z dnia 30.01. 2020 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/ orzeczenie – k. 6 akt ZUS/

Ubezpieczony złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/bezsporne/

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 5 marca 2020 r. nie stwierdziła całkowitej niezdolności do pracy.

/ orzeczenie – k. 9 akt ZUS/

W konsekwencji zaskarżoną decyzją odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej.

/decyzja – k. 10 akt ZUS/

Orzeczeniem z dnia 22.11.2019 r wnioskodawca został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności według kodu 11-I, niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa , a ustalony stopień – od dnia 4.11.2019 r.

/orzeczenie – k. 8/

U wnioskodawcy w sądowym badaniu internistycznym rozpoznano nadciśnienie tętnicze chwiejne kontrolowane lekami, bez powikłań, cukrzycę typu I w trakcie insulinoterapii, zespół zależności alkoholowej w wywiadach, toksyczne

uszkodzenie wątroby, niedokrwistość normocytowa umiarkowanego stopnia. Nie stwierdza się internistycznych przyczyn długotrwałej niezdolności do pracy i do samodzielnej egzystencji. Nie stwierdza się objawów niewydolności krążenia a ciśnienie tętnicze krwi poddaje się kontroli farmakologicznej i nie powoduje powikłań, jest w pełni wydolny oddechowo. Powiększenie wątroby jest następstwem jej toksycznego (poalkoholowego) uszkodzenia. Podwyższona aktywność A. budzi wątpliwości co do deklaracji abstynencji. Nie stwierdza się istotnych zaburzeń mentalnych i zaburzeń koordynacji ruchowej. Jest zdolny do wykonywania ostatnio wykonywanej pracy.

/pisemna opinia biegłego internisty – k. 31-34/

Z punktu widzenia diabetologa rozpoznano u wnioskodawcy cukrzycę typ 1, niewyrównaną, niepowikłaną, padaczkę, ZZA, nadciśnienie tętnicze. Wnioskodawca został uznany za zdolnego do pracy zarobkowej. Nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Wymaga stałej opieki w poradni diabetologicznej, częstej kontroli poziomów glikemii, stosowania diety cukrzycowej i odpowiednio dobranego wysiłku fizycznego, ale stopień zaawansowania cukrzycy w przypadku wnioskodawcy nie powoduje niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji. Powinien pozostawać pod stałą opieką poradni hepatologicznej w związku z toksycznym uszkodzeniem wątroby. Abstynencja i utrzymywanie diety spowoduje powolną regenerację komórki wątrobowej i w efekcie wyrównanie cukrzycy.

/pisemna opinia biegłego diabetologa – k. 36 -37/

Z punktu widzenia psychiatry u wnioskodawcy rozpoznano zespół uzależnienia od alkoholu z alkoholowym uszkodzeniem wątroby oraz polineuropatią u osoby o obniżonej sprawności intelektualnej. Nie jest ani częściowo ani całkowicie niezdolny do pracy. Badanie nie wykazało objawów psychotycznie – otepiennych czy depresyjnych czy ewentualnie nerwicowych. Nie leczył się odwykowo ani psychiatrycznie. W dzieciństwie był leczony z powodu padaczki, ostatni napad w czasie nauki szkolnej. Później nie miał napadów. Wnioskodawca powinien uczestniczyć w terapii dotyczącej uzależnienia od alkoholu.

/pisemna opinia biegłego psychiatry – k. -39 -41/

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumentację lekarską oraz opinie biegłych.

Sąd uznał wszystkie opinie biegłych za wiarygodne, gdyż sporządzone zostały przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednie badanie odwołującego się. Biegli w sposób wyczerpujący określili schorzenia, jakie występują u ubezpieczonego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy.

Wskazać należy, iż zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy w stosunku do opinii biegłych ograniczyły się do stwierdzenia, że nie zgadza się z końcowymi konkluzjami opinii, nie zgłaszając konkretnych uchybień pod adresem biegłych, zatem stanowią jedynie polemikę z wnioskami końcowymi wynikającymi z tych opinii i nie mogą odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona powodowa jest niezadowolona z treści sporządzonych w niniejszej sprawie opinii przez biegłych sądowych. Pisemne opinie biegłych, zdaniem Sądu Okręgowego, zostały sporządzone zgodnie z niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot i w sposób wyczerpujący wyjaśniają wszystkie wątpliwości w przedmiocie w jakim biegli wypowiedzieli się w swoich opiniach. Wnioskodawca nie zgłaszał pytań do biegłych, nie wnosił o ich uzupełnienie. Wnosił o dopuszczenie dowodu z kolejnych biegłych – innych specjalności (kardiolog, medycyna pracy).

Podkreślić należy, że opinie w/w biegłych są rzetelne, obiektywne i jasne, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisują stan zdrowia wnioskodawcy, a przy tym biegli w sposób dokładny, odnieśli się w pisemnych motywach opinii zarówno do dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawcy, jak i do wyników bezpośredniego badania skarżącego jakie przeprowadzili.

Sąd pominął wnioski strony odwołującej z uwagi na to, iż bądź były nieistotne dla rozstrzygnięcia bądź zmierzały do przedłużenia postępowania, a mianowicie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka oraz z dowodu z opinii innych biegłych.

Podkreślić należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyr. SN z 19.3.1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998, Nr 1, poz. 24). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. /I CSK 277/18 - postanowienie SN - Izba Cywilna z dnia 11-10-2018/. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. Kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu - z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego - rozumowania przeprowadzonego w uzasadnieniu opinii. Natomiast ocena strony niezadowolonej z opinii biegłych nie usprawiedliwia zarzutu naruszenia art. 290 KPC. /III AUa 716/13 - wyrok SA Szczecin z dnia 27-02-2014/ Przy czym co jest znamienne Sąd nie jest związany wskazaniem stron, zarówno co do liczby biegłych, jak i ich wyboru. Sąd nie jest związany wnioskami stron i może dokonać wyboru osoby niewskazanej przez strony. Może również wybrać osobę, przeciwko wyborowi której strona się sprzeciwiła (wyr. SN z 20.1.2015 r., V CSK 254/14, L.).

Wskazać należy, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Na gruncie rozpoznawanej sprawy poza twierdzeniami samej strony nie zostały przedstawione żadne merytoryczne zarzuty, które poddawały by w wątpliwość rzetelność wniosków biegłych a informacje uzyskane od nich w procesie były wystarczające dla merytorycznego orzekania. W sprawie nie wykazano też, że z uwagi na istotne braki w materiale dowodowym nie pozwalające na ocenę kwestii spornej czy występujące nie dając się usunąć w żaden sposób sprzeczności, zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych czy instytutów. Nadto z żadnej z opinii nie wynikała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych.

W myśl art. 235² § 1 kt 2 i 5 kpc Sąd może w szczególności pominąć dowód: mający wykazać fakt bezsporny, nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy; zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Z uwagi na fakt iż materiał sprawy był wystarczający dla wydania rozstrzygnięcia wnioski te nie mogły zostać uwzględnione.

Z kolei wniosek o przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka (bez wskazania tezy dowodowej) pozostawał bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Jeśli chodzi o ustalenie niezdolności do pracy to nie może temu służyć dowód z zeznań świadków. Kwestia ta bowiem wymaga wiadomości specjalnych, a temu służy dowód z opinii biegłych. Celem prowadzenia dowodu z zeznań świadków jest ustalenie faktów i nie jest rolą świadka (nawet jeśli dysponuje wiadomościami specjalnymi ale nie występuje w tej roli procesowej) ocena niezdolności do pracy ubezpieczonego./tak wyrok SA w Szczecinie z dnia 30.12.2019 r, III AUa 340/19/. Wnioskodawca nie może skutecznie przeciwstawić dowodowi z opinii biegłego, dowodu z zeznań świadka dodatkowo związanych z nim. Porównanie regulacji dotyczących opinii biegłego i zeznań świadków

pozwała uznać, że pod względem strukturalnym korzystanie z wiadomości biegłego odbywa się na tych samych zasadach, które normują dopuszczalność korzystania z cudzych wiadomości dla celów procesowych. Odmienną jednak jest funkcja, jaką ustawodawca przewidział dla świadka i biegłego w postępowaniu dowodowym. Zadanie świadka ogranicza się do komunikowania poczynionych przez niego spostrzeżeń o faktach, biegły z kolei fakty te ma ocenić./por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2017 r. VI ACa 771/16/.

Dowód z opinii biegłego służy w procesie dla weryfikacji twierdzeń stron o przebiegu zdarzeń (stanie rzeczy, cechach przedmiotów), wówczas kiedy nie jest możliwe dokonanie tej oceny przy uwzględnieniu wniosków płynących z wiedzy powszechnej i zasad doświadczenia życiowego ocenianych przy uwzględnieniu zasad logiki. Ustalenia wymagające wiadomości specjalnych, aby mogły stać się składnikiem materiału dowodowego poddanego ocenie, muszą przybrać formę określoną w art. 278 k.p.c., to znaczy postać opinii biegłego (biegłych) lub odpowiedniego instytutu. W rezultacie dowód z opinii biegłego w nie może być zastąpiony innymi środkami dowodowymi. Tym samym nie jest dopuszczalne polemizowanie z wnioskami biegłego poprzez zgłaszanie wniosków dowodowych z zeznań świadków, w tym nawet takich, którzy posiadają tożsamą co biegły specjalizację. Opinia biegłego nie może być weryfikowana, a zwłaszcza dyskwalifikowana w całości bądź co do wniosków, bez posłużenia się wiedzą specjalistyczną. Sąd może ją zatem ocenić pod względem fachowości, rzetelności, zachowania reguł logicznego rozumowania, nie może jednak nie podzielić merytorycznych poglądów biegłego bez odwołania do innego dowodu przeprowadzonego w trybie art. 278 k.p.c./tak wyrok SA w Łodzi z dnia 28.09.20, I ACa 1050/19/

Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim wypadku, sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2020 r. III AUa 1602/19/.

Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1455) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej,

przy czym osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa, która przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z kolei w myśl art. 5 cyt. ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast w myśl art. 15 ust. 1 tej ustawy w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio: art. 12-14, art. 61, art. 78-81, art. 93 ust. 2, art. 98, art. 100 ust. 1 i 2, art. 101, art. 102 ust. 1, art. 104 ust. 4, art. 107, art. 114, art. 116 ust. 1b i 2, art. 118 ust. 1-5, art. 119 ust. 1, art. 121, art. 122 ust. 1, art. 126, art. 128, art. 129 ust. 1, art. 130 ust. 1, art. 133-135, art. 136a i art. 138-144 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy wydane na podstawie art. 128a tej ustawy;

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca aktualnie nie spełnia podstawowego warunku, od którego uzależniona jest przyznanie prawa do renty socjalnej.

W świetle poczynionych ustaleń stwierdzić bowiem należy, że wnioskodawca nie został uznany przez biegłych za osobę o takim stopniu naruszenia sprawności organizmu powstałym w warunkach określonym art. 4 ustawy o rencie socjalnej, które powodowałyby jego całkowitą niezdolność do pracy, co jednoznacznie koreluje w pełni z opinią komisji lekarskiej ZUS.

W ocenie Sądu zarzuty ubezpieczonego dotyczące opinii biegłych w żaden sposób nie podważają ustaleń poczynionych przez Sąd w oparciu o te opinie biegłych.

Jeszcze raz podnieść należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Zgromadzony zaś w sprawie materiał dowodowy oceniony logicznie wskazuje, iż wnioskodawca w swoim stanie zdrowia według wskazań internisty, psychiatry i diabetologa, nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do oceny poprawności i wiarygodności opinii biegłych, pozostaje bez wpływu treść orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jej wpływ na zdolność do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia

o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/ Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała minimum orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. III UK 60/09 LEX nr 585847/ Tym samym i ta okoliczność pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.

O kosztach pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2,3,4,15 ust. 2 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1715), w stawce minimalnej, nie znajdując podstaw do jej podwyższenia.